

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולאשר אמר ברוך מבנים אשר זכו' (דברים לג. כד)

כתב ר' משה אלשיך זצ"ל (מועתק מה'מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל) בזה"ל: הנה בשלושה דברים יבורך גבר, בבני ובחיי ובמזונו. אך כל אחד משלושה אלה, צריך תנאי אחד עמו לשתיה הברכה שלימה, והוא, רבוי הבנים צריך יהיו צדיקים, שאם רשעים יהיו, העדרם יפה ממצויאונם. וכן הנכסים צריך יהיו שמורים, שאם יטילו עיניהם בס אנשי רשע כשודדי לילה או לסטים מזויינים וכיוצא, אז בהיות מרבה נכסים מרבה דאגה ופחד לבב. וכן החיים אם באורך הזקנה יהיה ראשו ואיבריו כבדים עליו וחיי צער יחיה, באופן שיהיה קץ בחיים, הנה איש כזה קללה תחשב לו אורך ימיו, וימי רעה המה לו בעצם.

פניני הלכה

יש בקהילתינו הנוהגים שכל הקטנים שבבית הכנסת מתרגמים יחדיו את הפטרת שמחת תורה כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בבארות יצחק (הל' שמחת תורה אות מ): יש מקומות שתרגום הפטרה ביום זה אומרים כל הקטנים המשך בעמוד החמישי

על כן משה בברכות, אשר בירכו בשלשתן, וכל אחד בתנאו הטוב. וזהו אמרו הנה על ברכת הבנים ברוך מבנים אשר, ואני מברכך שלא יהיו רשעים, באופן (הלא) ושללא יהיה רצוי אחיו, שאדרבה יאמרו ארור שזה ילד, ארור שזה גדל. כי אם שיהיו כשרים, באופן שבשביל הבנים יהי רצוי אחיו, שאחיו יחמדו בניו להתחתן בהם, כדרך אשר יש לו בת שמרצה את אבי בן כשר להתחתן בו. ועל השנית והיא מזונו אמר וטובל בשמן רגלו, מרוב תענוג מחמת עשרו. אך שיהיה בתנאי שלא תרבה לו דאגה, כי אם שיהיה ברזל ונחשת מנעליה, שתהיה כמסובב ברזל ונחשת שלא תדאג על שמירת נכסיה, כי תהיה בטוח מלאבדם. ועל השלישית והיא חיי, אשר אורך ימים בכבודות ותלאים וחולשה יתירה אינה ברכה, על כן אמר וכימך דבאך, וכימך של הבחרות יהיו ימי זקנותך שאדם דואג בהם, באופן יהיו שנות חיים בעצם, כמאמר כלב באומרו ככחי אז כחי עתה למלחמה ולצאת ולבוא. או יאמר זכו. עכ"ל.

מובא בשע"ה (סימן ק"ט ה"ב) רבים נוהגים שכל ילדי בית הכנסת, הקטנים וקטני הקטנים עולים לספר תורה אחד אחד, לקרות פסוקי ולאשר אמר וגו', או פסוקים אחרים מן הפרשה. עכ"ל. ושם בעיני יצחק (אות כב) כתב וז"ל: והטעם נלע"ד משום שנאמר בו, ברוך מבנים אשר כמש"ש. אי נמי מפני שהיא הקריאה היותר סמוכה לחתן תורה. עכ"ל. ואנן בעניותנו נראה להוסיף כמסקה טעמים לדבר ולבארם. א. משום שכתוב בו "ברוך מבנים אשר". ב. משום שכתוב בו "יהי רצוי אחיו". ג. משום שנאמר בו "וטובל בשמן רגלו".

א. בכדי ללמד לבנים שעיקר חיי ההורים הם לבנים וכל מאווייהם ודאגתם הינם לבנים וע"כ אומרים "ברוך מבנים אשר" שזו מעלת אשר שזכה לבנים הרבה. וכשהילד רואה כמה הינו חשוב להוריו תשוקתו לרצותם ולעשות חפציהם גדילה וממילא קל יותר לילך בדרך טובים. ב. בכדי ללמד לילד "שיהיה רצוי לבריות" וכמו שאומר "יהי רצוי אחיו" שאם אין אהבה ואחווה מה תועלת במעלתו וכבר אמר התנא באבות (פ"ג מ"י) "כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו". ג. בכדי ללמד את הבנים שהתורה היא מעמידה את האדם על רגליו וללא התורה אין קיום לעצמו וכדברי חז"ל שהתורה משולה לשמן וזהו שנאמר "וטובל בשמן רגלו".

והיפה במנהגינו שהבנים עולים וקוראים זאת בחג שמחתנו יום סיום תורתנו. וכמאמר חכמינו (ירושלמי טו. א) "לא ניתנו שבתות ויום טוב אלא לעסוק בהם בתורה", וכתב הרמב"ם (הל' פ' הי"ז והי"ח) וז"ל: שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית. וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובניו וכל הנלוים עליו שנאמר (דברים טו ז) ושמחת בחגך וגו' כיצד הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות וכו' עכ"ל. וכשהילדים שמחים לבם פתוח לקלוט ולקבל התורה באהבה ובשמחה. ומעלה יתירה נהגו אבותינו שקוראים קהלת עם תרגום ביום שמחת תורה, והקפידו אבותינו להביא בניהם עמהם ללימוד זה וכל אחד ואחד קורא בתורו ומתרגם פסוקו. נמצא שהילד מקבל תורה בשמחה ובאהבה עם מוסר ודרך ארץ שכל קהלת עוסק במעלת התורה ודרכיה, וברחוקי הבלי העולם הזה. ועל כן אשרי השם על לב לשמר מסורת אבותינו הנאמנה עושה היא תפארת לעושיה. וברוך אהיה שוכניו שתלמידי "עטרת חיים" כבר מגיל שלוש הינם עולים וקוראים בתורה פסוקים אלו. ויקיים בהם ובכל ישראל "ישראל אשר בך אתפאר".

ברכת תוסיפו שנים רבות שמחים במועדים טובים שלוחה
לכל קוראי העלון ולכל אחינו כל בית ישראל יע"א

מרן נשיא המוסדות

הרב הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

השלמה בעניין קביעת זמן התחלת לימוד ליל הושענא רבה, ותמיהה על מה שכתב הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א בעניין זה.

ומתוך השיעור השבועי מפי מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א, שנמסר במוצ"ק בראשית ה'תשע"ט ב"ש"ל

דיברנו בעבר ושיעור מוצ"ק כי תצא ה'תשע"ח, ודרשת חול המועד סוכות ה'תשע"ט שישנה טעות הנפוצה לצערנו בשנים האחרונות לגבי הלימוד בליל הושענא רבה, שמתחילים את הלימוד בשעה מאוחרת, קובעים את הלימוד לשעה 11:00 בלילה, במקום שהלימוד יתחיל בהתחלת הלילה. כיון שהלימוד הזה נתייסד עפ"י רבינו האר"י ז"ל, והוא כותב במפורש שצריך לסיים את זה עד חצות. אם כן אין ברירה, וחייבים שהלימוד יהיה בצורה כזאת. האנשים לקחו את העניין בצורה הפוכה, והם הולכים לישון בתחילת הלילה, בכדי שיוכלו להיות ערים בהמשך הלילה. אבל למעשה, לאמיתו של דבר, זה בדיוק הפוך. מי שלא יכול להיות עד כל הלילה, עדיף שישן בחצי השני של הלילה, ובחצי הראשון שיהיה ער. דיברנו על כך מספר פעמים. ולכן השנה הזאת, בפרט שהשנה זה יצא במוצאי שבת, אמנם זה קצת קשה, קבענו את הזמן לשעה 9:00-9:15, אבל זה היה קצת קשה, כיון שזה מוצאי שבת, ישנם אנשים המתפללים ערבית קצת מאוחר, בצאת שבת לאחר ה'תוספת שבת', וישנה הבדלה, 'החל עלינו את ששת ימי המעשה הבאים לקראתנו לשלום, חשוכים מכל חטא וכו', 'אליהו הנביא וכו', ויתן לך וכו', כך שהדבר קשה, עד שמתארגנים, קצת דחוק. אבל, זה מה שכתוב. מהר"ץ כותב וחלק שני דף ס"א ע"ב, לאחר הסעודה תכף ומיד וכו'.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ידידנו הרב אסף לוי הי"ד מהעיר ביתר ת"ו, הפתיע אותי ואמר לי, שבספר של הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א כתוב, שהזמן הוא הרבה יותר מלפני כן, שצריכים לגמור את הלימוד בשעה 10:00, בזריחת הלבנה.

הוא שלח לי את צילום הדפים, מתוך הספר סוכת ציון, וכתב לי במכתבו כך, בעניין תיקון הושענא רבה בקריאת ספר דברים, שיש לסיימו עד חצות כדברי האר"י ז"ל, וכפי שעורר לכך מו"ר מרן שליט"א בעיר רחובות א' דחווה"מ סוכות, ודלא כפי שנוהגים רבים בקהילותינו שמתחילים הלימוד כמו בחג השבועות, ולכן לא מספיקים לסיים בזמן כראוי. עשו 'גזירה שוה', הושענא רבה וחג שבועות. כפי שבלי ליל שבועות הלימוד מתחיל בשעה 11:00, כך עשו בהושענא רבה. אבל בליל שבועות, זה שעון קיץ, הימים הם יותר ארוכים. ואני הקטן בראותי אח"כ מה שכתוב בספר סוכת ציון, חשבתי לנהוג כך כפי שכתב, דהיינו קודם זריחת הלבנה, אמנם לא הספקתי. הלך קיצוני לצד השני. הוא ניסה, והדבר לא הלך לו.

רצוני בחוות דעת מרן שליט"א, אם כדאי להשתדל בזה, וכפי שהוציא כן המחבר מדברי האר"י ז"ל, או שמא אין זה מוכרח כלל, ואין כוונת האר"י לזה. וא"כ מה פירוש דבריו שכתב "עד זמן זריחת הלבנה". ביקרא דאורייתא, אסף לוי – ביתר עילית.

טוב שהוא שלח לי זאת, 'דבר בעתו מה טוב', כי נראה לי שהדבר תמוה מאד. דהיינו, ישנה כאן קיצוניות לשני הצדדים. ישנם את אלה שלא רוצים לשנות, הם נהגו להתחיל בשעה 11:00, אינני יודע מהיכן התחיל המנהג הזה, והם מתעקשים על כך, במקום להבין שצריך להחליט, אם אתה הולך לפי מה שכתוב בספרים, אזי כתוב בספרים כי זהו חצי הלילה הראשון. א"כ, אין ברירה, חייבים להקדים כמה שיותר. אבל יותר מדאי מוקדם, אמנם אי אפשר לומר שזה לא טוב, אבל לפי דעתי לא צריך זאת. מה שכתוב בספר סוכת ציון, נראה לי מאד תמוה, אבל מפאת קוצר הזמן אומר את הדברים העיקריים בעז"ה.

הוא כותב וסוכת ציון, הושענא רבה, דף רנ"ז כך, עיקר החתימה הנעשית בליל הושענא רבה היא בחצות לילה, ולכן יש להתחיל הלימוד בתחילת הלילה ולא קרוב לחצות. יפה מאד. זהו דבר נכון. וישתדל להשלים קריאת ספר דברים קודם חצות. והמדקדקים מסיימים אותו קודם שתזרח הלבנה, שהוא בערך בשעה עשר בשעון קיץ, כי אז מתחיל החותם. וכך היה מנהגו של מר אבי ז"ל, להתחיל הלימוד בשעה שבע בלילה, כדי לסיים חומש דברים וחלק מהלימוד קודם שנעשה החותם.

ובאותו י" הוא כותב כך, מור אבי ע"ה היה מזרז ואומר כי נכון מאד להזהר בלילה קדוש זה להתחיל הלימוד בכללו בתחילת הלילה ובעיקר בחומש דברים, ולסיימו מוקדם ככל האפשר, כי על ידו נעשה החותם. והנה המדקדק בלשון הזהב של שער הכוונות [דק"ו ע"ג] ימצא, כי עיקר הדין הוא בחצי הראשון של הלילה, והחותם מתחיל בזריחת הלבנה ונגמר בשעת חצות. וכיון שהדין מתחיל בשעת זריחתה, דהיינו שעה עשר לערך [בשעון קיץ], לפיכך יש להקדים לאסוף זכיות לפני התחלת הדין. והא לך לשוננו הטהור של שער הכוונות וכו'.

לגבי העניין שצריך לסיים עד חצות, זאת לא צריך לדקדק, הדבר כתוב במפורש. אבל לגבי מה שהוא כותב, ש'המדקדקים מסיימים וכו', אינני יודע מי הם המדקדקים האלה. הוא כותב, שאבא שלו נהג כך, בסדר, אשריו ואשרי חלקו, אולי זאת חסידות לעשות זאת, אבל הדבר אינו מציאותי, שישפיקו לסיים אז. אולי הם התפללו ערבית מוקדם, אינני יודע. אבל בכלל הספרים כתוב, שאחרי תפילת ערבית, ולאחר הסעודה, להשלים עד חצות הלילה. כל הספרים כותבים כך, כולל ספרים שהוא בעצמו מביא אותם בהמשך. אף אחד לא כתב כך. עוד מעט נסביר, את עניין זריחת הלבנה.

בשער הכוונות כתוב כך, נוהגים לעסוק בתורה בחצות לילה הראשון, עד זמן זריחת הלבנה וכו'. עוד מעט נדייק יותר בנושא הזה. כל יום הושע"ר יש בו קצת דינים, אעפ"י שנגמר הדין בחצות הראשון של לילה כנ"ל. ולכן הוא כותב, כי מי שהספיק לגמור לפני כן, שילמד

לחג סוכות:
זכרים ז' ביום ז'
ומקיפים ז' עם ז'
בתוספת ע'
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פתרונות לשבת 'נצבים'
אחודה חידה! ה' יתברך גלה עם ישראל וישבו עמם שנאמר 'ושב' (דברים ל. ג.) יעו"ש ברש"י.
הזוכה בהגרלה: נהוראי עמרן.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

התודה והברכה משפע בריכה העליונה, שלוחה לידידנו היקרים אשר בכל השנה מידי חדש בחדשו מחזקים ידינו ביד נדיבה, ה"ה אברהם מדויל, מידד שוסף, אביחי שוסף, ערן מהסרי, כפר עזריאל הי"ו. יה"ר שיתברכו בכל ברכות התורה עד בלי די, אכ"י"ר

מרן נשיא המוסדות

עבד, הוא שבח או גנאי?

וימת שם משה עבד ה' (דברים - ה.)

בספרי לא בגנותו של משה הכתוב מדבר אלא בשבחו, שכן מצינו בנביאים הראשונים שנקראו עבדים שנאמר כי לא יעשה ה"א דבר כ"א גלה סודו אל עבדיו הנביאים, עכ"ל.

ללמדנו שלא נשתבחו גדולי ישראל אלא בזה השם, שעבדו את ה' כמו העבד שאינו יכול לזוז ולהתנתק מעבודת רבו, ובשביל זה לטובתנו קרא ה' אותנו עבדים, בכדי לזכותנו שנהיה בנים מעולים הנאמר בהם בנים אתם לה"א.

ולפיכך האדם המשכיל יעבוד את ה' בזריזות ועלמות בחשק ובשמחה, כמו העבד העומד לפני רבו, בכדי שבוה יוכר באמת שהוא עבד ה', וכמו שמצינו באבותינו הקדושים ג"כ שנאמר בהן עבדות, וזהו שבחם והודם ופארם של עם ישראל כולו כמאמר הנביא ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר כן אתפאר אכ"ר:

קיץ המזבח למוהר"ר חיים כסאר זצ"ל

ועסוק בתורה בחלק הנותר של הלילה. אבל המדובר במפורש, על חצות הלילה.

בספר חמדת ימים, שגם אותו הביא הסוכת ציון בהמשך דבריו, כתוב במפורש כך, מתפללים תפילת ערבית בהכנעה גדולה ובכוונה כמו בליל יום הכפורים וכו', ומתקבצים בעלי אסופות ללמוד בתורה כל הלילה לחסות בנועם ה' בטולא דמהימנותא.

ראוי ללמוד בחצי לילה הראשונה ספר משנ"ה תורה לעשות חו"תם אל השכינה שהוא גימטריא משנ"ה, כי מחצות לילה ואילך אז צומחת הלבנה הגשמית ומתחלת להאיר בעולם. כתוב במפורש, כי 'מחצות לילה, אז זה מתחיל. וכן נמי נעשה הדוגמא למעלה בלבנה העליונה, על ידי קריאת ספר משנה תורה שנמשכים לה אורות עליונים וכו'.

תכף ומיד אחר האכילה, בליל הושענא רבה, תאכל סעודה לאחר תפילת ערבית, יתקדשו לקבל עליהם עול מלכות שמים בלב שלם ובנפש חפצה ליחדא שמא דקודשא בריך הוא וכו', ויקראו בנחת ובנעימה קדושה הטעמים של כל ספר משנה תורה, מאלה הדברים עד לעיני כל ישראל.

קצת לא כ"כ ברור סגנון דבריו, מה הפירוש 'הטעמים' אבל כנראה הוא מתכוון לומר, שתקרא זאת בניגון, עם הטעמים. איך אפשר להספיק בזמן כ"כ קצר, אחרי הסעודה, בנחת ובנעימה. ובפרט אצלנו התימנים, שקוראים זאת בציבור, בודאי שאי אפשר.

שאלה מהקהל: חכם אחד אמר בשיעור במוסאיוף, שאפשר לגמור את כל ספר דברים תוך שעה וחצי. תשובת מרן שליט"א: זה שייך אולי ביחידות ובמהירות עצומה, גוזמא גדולה. לבלוע אותו.

שאלה מהקהל: יש קצת הנהיגים לקרוא בציבור מיד אחרי תפילת ערבית את ספר דברים.

תשובת מרן שליט"א: זה מנהג חדש שהתחילו כאן בארץ ישראל, מאלו שאחר-כך הולכים לישון ומתפללים בבוקר שחרית בזמן הרגיל, כמו יתר ימי חוה"מ"ע.

ברוך ה', אנחנו כאן בביהמ"ד פעולת צדיק התחלנו השנה את הלימוד בשעה 9:10 בערך, עד 12:30, בקריאה ממוצעת, לא מהירה ולא איטית מדאי, בלי לקרוא את עשרת הדיברות פעמיים, כפי שהיינו עושים בשנים שעברו, השנה הציבור לא חזרו על הפסוקים, וכן בלי דרשות בין פרשה לפרשה, הורדנו את הדרשות. וכן לגבי התוכחה, בפרשת כי תבוא, מישוהו אחד קורא. בלי הפסקות. בין פרשה לפרשה, כמה דקות של מנוחה, וב"ה סיימנו בזמן. אבל כולם כותבים, שהזמן הוא עד חצות הלילה.

גם בספר משנת חסידים ופרק ט' כתוב כך, בליל הושענא רבה וכו', עד חצי הלילה נעשה חותם המלכות דנוקבא וכו'. לפיכך לתקן חותם זה, שחותמים עתה חותם שני לנשמות בני אדם אם לחיים אם למות, צריך לקרוא בחצי הלילה הראשונה כל ספר משנה תורה. ואם יגמרנו קודם חצות, יקרא בסתרי תורה. ואחרי חצות, ירבה בסליחות וכו'.

כולם כותבים במפורש, כי כיון שמחצות הלילה מתחילה הזריחה של הלבנה, בזמן הזה נגמר החותם.

במלים אחרות, לא מצאנו מקור לכך, שזה צריך להיות בהתחלת הזריחה.

בעל סוכת ציון עשה חילוק, אבל זאת המצאה. הוא מוסיף מלה בהמשך בסוגריים, באור הלבנה שזורחת [בתוקף] אחר חצות. בכדי לתרץ את עצמו, הוא אומר, לא, אז היא זורחת 'בתוקף'. כביכול, אז זה מתחיל. אבל, אף אחד לא כתב זאת. בכל הספרים כולם, המדובר שהגמר הוא בחצות, לא התייחסו להתחלה. כולי האי ואולי. בקיצור, זה גם לא מציאות, בתורת הנהגה לציבור. ובכל הדורות לא נהגו כך.

על שני דברים אני מתפלא, א' אין מקור לכך שזה צריך להיות בהתחלת הזריחה, ב' אינני יודע כיצד אפשר לכתוב ש'המדקדקים' מסיימים כך. הוא הביא את אבא שלו, טוב, אשריו ואשרי חלקו, אביו היה צדיק וחסיד, והוא זה שנהג כך, אבל אי אפשר להנהיג כך את הציבור, לא יכולים לעמוד בזה.

שאלה מהקהל: אולי אפשר לומר, שהגמר הוא בחצות של כולם, אבל בשעה 10:00 מתחיל הגמר.

תשובת מרן שליט"א: אבל אף אחד לא כותב כך.

גם בספר טור ברקת ועל מקור חיים, סימן תרס"ד, אין למהר"ר חיים הכהן מארס צובא, שהיה תלמיד של מהר"ח ויטאל, תלמידו של רבינו האר"י ז"ל, כתוב כך, עיקר הקריאה היא משנה תורה בלבד עד חצות, כי אז צומחת הלבנה הגשמית ומתחלת להאיר בעולם, וכן נעשה נמי הדוגמא למעלה על ידי קריאת התורה וכו'. בחצות, זה מתחיל. אף אחד לא אומר אחרת.

שינוי ההנהגה בדורות האחרונים לגבי אמירת הסליחות וההושענות לפני תפילת שחרית הושענא רבה,

וכיצד יש לנהוג לגבי החקפות.

דרך אגב, בהמשך הוא כותב בשם מהר"ר אברהם גלאנט, תלמיד רבינו האר"י ז"ל, קוראים ספר תהלים כולו, וסליחות, בין ספר לספר. גם בהמשך הוא כותב, אמירת תפילות ופיוטים בין ספר לספר, וסדר אמירת שבעה כורתי ברית, ואשרי המחזיק במנהג הזה.

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בתושכחע"י

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מרן נשיא המוסדות

אנחנו הנהגנו, שההקפות יהיו בזמנם, לאחר תפילת שחרית. רק בקצרה אומר זאת. שינוי ההנהגה בדורות האחרונים, לעשות את הסליחות וההושענות מלפני כן, כנראה התחילו בכך בעיר צנעא בתקופה האחרונה, חלקם

הנהיגו זאת, לא ידוע מי הוא הראשון, אבל ראינו שהענף חיים מביא זאת, ושמעתי שגם מהר"י יצחק הלוי זצ"ל הנהיג זאת, וכנראה הדבר נתקבל ונתפשט יותר ויותר במשך הזמן,

ואני מניח שכיום רוב בתי הכנסת כבר עושים כך, בכל אופן אלה אשר קמים מוקדם. אנחנו הסכמנו לכך, אבל חוץ מן ההקפות, כפי שכתבתי בבארות יצחק וחלק רביעון, כי ההקפות צריכות להיות לאחר תפילת שחרית, כיון שההקפות הם זכר למקדש.

השנה נודע לי, שאחד הרבנים בעיר רדאע הנהיג כך, שאת ההושענות והסליחות יאמרו לפני כן, אבל את ההקפות לדחות.

אבל ראיתי, כי הדבר אינו מופקע, מה שהם עשו שגם ההקפות יהיו לפני תפילת שחרית, כי בספר חמדת ימים הוא מזכיר הקפות עוד לפני התפילה. אם כן, יש להם על מה לסמוך. אלה שהנהיגו זאת, את כל מה שאמרו בעבר לאחר תפילת שחרית, הם עשו זאת לפני התפילה.

אמרתי זאת ממש בראשי פרקים, כיון שהזמן קצר, אבל הנקודה העיקרית שרציתי לומר היא לגבי הנושא דלעיל, כי נראה לי שאין שום מקור לכך שצריך לגמור זאת בשעה 10:00 בשעות קיץ. לכן, הדרך הממוצעת עדיפה. להתחיל אחרי הסעודה, מה שיותר מוקדם, ולגמור עד זמן חצות. הדבר הוא לכתחילה. אין עניין להזדרז מלפני כן, והדבר גם אינו מציאותי, אי אפשר לעמוד בכך. בכל הדורות לא נהגו כך, ואף אחד מן המקובלים לא עשה את ההנהגה הזאת, להקדים כ"כ הרבה מלפני כן. נראה לי כי זהו דבר מיותר. אי אפשר להגיד שזה לא טוב, אבל אין צורך בכך.

שאלה מהקהל: יש עניין להיות ער כל הלילה?

תשובת מרן שליט"א: בודאי. הדבר חשוב מאד. צריך לישון מבעוד יום. השנה זה היה במוצאי שבת, אז אפשר לישון בשבת, הדבר אינו נחשב הכנה, העיקר שהוא לא יאמר שהוא ישן בכדי להיות ער בלילה. אבל בימים רגילים, ישנים כמה שעות ביום, וערים כל הלילה. זאת זכות גדולה, ללמוד כל הלילה. אבל עד חצות, צריך לגמור את חומש אלה הדברים. לא ללמוד או לימודים אחרים, אלא רק אחרי חצות.

המקום ברוך הוא ידריכנו בדרכו הישרה, בדעת ובמועצות. אכ"ר.

תו דעתך!

אדם בנה סוכה בעלת ארבע דפנות וסכך כשר, למהדרין מן המהדרין. עיטרה וקישטה במיטב הקישוטים ובמירב חכמתו ובינתו שחננו השי"ת. אך סוכתו תהיה פסולה ויהיה אסור לברך עליה.

וכל כך למה?? היות והשאיר בסוכתו לאחר האכילה קדרות וקערות. יעוין בש"ע סי' תרל"ט ס"א, ובשער הציון שם אות י"ג, ובבארות יצחק הל' סוכה אות קנ"ד.

אך יתכן שאין בסוכתו המהודרת והעטורה קדרות וקערות, ועם כל זאת סוכתו תהיה פסולה ויהיה אסור לברך עליה. וכל כך למה??

השיב מרן הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א בשנים עברו, לאחד מבאי הכנסת בהקבלת פני רבו (בעיר קרית אתא ת"ז, תשע"ז):
כאשר יש מכשיר פלאפון לא כשר בתוך הסוכה, פוסל את הסוכה ואסור לברך עליה, היות והוא יותר גרוע מכלי מטונף.

שלוחה בזאת הברכה מעומקא דליבא למורינו ורבינו עטרת ראשינו הגאון הגדול מרן נשיא המוסדות פוסק עדת תימן מחזיר עטרה לישנה מקים עולה של תורה ולוחם מלחמתה

רבי יצחק רצאבי שליט"א

על הדרכתו והכוונתו לכל ישראל בכלל ולעדת תימן בפרט, ולנו צוות התלמוד תורה וההורים, לדעת איזוהי דרך ישרה שילכו בה ישראל לשכון אור.

ולא פעם ולא פעמיים, ראינו בעינינו את ישועת ה' כהרף עין, בזכותו של מורינו ורבינו.

יה"ר מלפניו יתברך שיאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, בבריאות איתנה ונהורא מעליא, ויפוצו מעיינותיו חוצה, כמים אשר אין להם סוף.

ושנזכה לטמוח עמו בשמחת בית השאובה בבית קדשינו ותפארתינו, ששים ושמוחים במהרה בימינו, אכ"ר.

שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח

יכנס להתפלל בבית הכנסת ולולבו בידו, ובשעת הנענוע יכוין ליחד שבעת ימי הבנין עם שרשם העליון, לפי ששבעת המינים שבלולב רמוזים בהם, וזה סידורן. ממטה למעלה. האתרוג רומז לה"א אחרונה שבשם. הלולב רמז ליסוד, הקושר שמים וארץ, בסוד (דברי הימים כט יא) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם יונתן, דאחיד בשמיא ובארעא. שני בדי ערבה לנצח והוד, ושלישה בדי הדס רמז לג' אבות, חסד גבורה ותפארת. לפיכך צריך לחברם בעת הנענוע, כדי ליחדם עם שרשם העליון, הרמז בראש הלולב, כדי להמשיך שפע וחיים לכל העולמות, לפי שידוע מדברי רז"ל, שבחג נידונים על המים, ומאהבת השם יתברך נתן לנו מצוה זו בזה הזמן, כדי להללו ולשבחו, אחר שאנחנו שמחים ודבקים בו, שכבר כפר לנו על כל עונותינו, להודיע שיצאנו בדימוס ונטולין זיון, כמו שדרשו רז"ל, בויקרא רבה פרשה ל' (תהלים טו יא) שובע שמחות את פניך, אלו ז' מצות שבחג, ד' מינים שבלולב, וסוכה וחגיגה ושמחה. מהו (ש) נעימות בימיך נצח, אמר רבי אבין, זה לולב, כמי שהוא נוצח ונטול בזיון משל לשנים שנכנסו אצל הדיין, ולית אנן ידעין מי נוצח, אלא מאן דנסב בזיון, אנו יודעים שהוא נצח. לפי שישראל ושרי אומות העולם יוצאים ומקטרגים לפני הקב"ה בראש השנה, ולית אנן יודעין הי מינייהו נצוח, אלא ממה שישראל יוצאין מלפני הקב"ה, ולולביהן בידיהן, אנן יודעין דישראל נצוח, ולפיכך משה מזדיר את ישראל, ולקחתם לכם ביום הראשון, ע"כ.

פרי צדיק עמ' קמ"ז למהר"ר צאלח צאלח זצ"ל

יגורטו מפי עליון כל האנשים אשר זיכעו לחיות שלוחם, ועיבז רוחם אותם, ונתעו מחונם לשמח משפחות מבני עמנו, למען יזא נקל להם בחוצאות חרבת בימים אלו. ימלא ה' כל משאלות לבם לטובה, ויזכר לחיות מן חנותנים כל ימי חייהם, מתוך אורך ימים ושנים, ובריאות איתנה, ועוזרא מעליא, אכ"ר.

צחצוחי לשון
 תיוקת - מה שכיום אומרים תיוקת.

תפארת בנים

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

שבביהכ"נ יחדיו, ולעיל בהלכות קריאת ס"ת (ס"ק מ"ח, ג) פקפקנו קצת בזה, דלא התיירו רז"ל אלא שנים. ועתה ראיתי שיש לזה שורש קדמון שב"כ בספר העתים דף רס"ח וז"ל, ביום הסיום [שהוא שמח"ת כדלעיל ס"ק כ'] הרבה עומדין ומתרגמין משום הידור ע"כ. וע"ש שקישור דבריו צריכין התבוננות, ונראה שם דמיירי בתרגום ההפטר[ה] אלא דשמא יש לדחות דלא למימרא שאומרים יחדיו וזהו ההידור, אלא ר"ל בזה אחר זה, וההידור במה שמתרגמים רבים הם דלא כבשאר זמני שמתרגם אחד לבד.

ומ"מ בלא"ה יש סמך ע"פ סברת ה' אליה רבה סימן תרס"ט אות י"ב דבשמחת תורה חביבה תורה ויהבי דעתיהו לשמוע כמו שאמרו (במגילה כא:) במגילה והלל ע"ש, והנה נדון ידידי ליישב תמיהת המג"א על מנהג מקומותיהם בשמח"ת שמברכין על ס"ת שנים יחדיו, ותירץ הא"ר דלמסקנת הירושלמי פ"ה דברכות הל"ג אין הטעם משום הברכה אלא משום הקריאה דתרי קלי לא משתמע, וא"כ מאחר שמנהגם שהחזן קורא והעולים הם המברכים שפיר, ועוד בשמח"ת חביבה תורה וכו' ע"ש נראה דלתירוצו השני אפילו בקריאה עצמה יכולין לקרות כל שכן בנדון דידן שהוא בהפטר[ה] דאין להקפיד כל כך כמבואר מתשו"ר ה"ג שהבאנו בהלכות שבת, וכל שכן בתרגומה כיעויין מה שביארנו בס"ד בהלכות קריאת ס"ת סק"ז, ולפיכך אין לערער על הנוהגין בן:

נבחנו על כל פרשת האזינו בעל פה וקיבלו תשורה קסנה לאות הערכה. התלמידים הנועלים שלמה ססה ואלעזר שמחי נ"ו. יה"ר שיעלו במעלות התורה והיראה

מבצע 'אוספים זכ(ו)יות' הכולל את כל תלמידי התלמוד תורה ובו מוגרל מידי שבוע שופר של איל עלו בגורל בשבועיים האחרונים,

התלמידים הנעימים והמיוחדים
יוסף שיאחי נ"ו
ינון טויל נ"ו
 יהא רעוא שיזכו לתקוע בשופרו של משיח, אכ"ר.

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלם (קהלת א. א)
 איפשר שנקרא שמו קהלת, על שם שנאמר (מל"א מ, א) אז יקהל שלמה. לפי שלא עמד לישראל לא מלך ולא שוטר ומושל שנאמר בו ויקהל מימות משה רבינו ע"ה, ועד שבא שלמה והקהיל אותם. לכך נקרא שמו קהלת. ותמצא תיבת למשה אותיות שלמה.
 וראיתי בחלום ה"ר שלום כ"דיף נע"ג שהיה יושב ודורש שאותיות שניות של ראש הפסוק וסוף הפסוק למפרע אותיות ל"ב, כי כל דברי שלמה על דרך שלשים ושתים נתיבות, עכ"ל. וזה רמז מה שאמר לו השם יתברך (מל"א ג, יב) (ו)נתתי לך ל"ב (לדעת) [וחכם] וכו'. ועוד אמרו ז"ל שכל ספריו כלל חמשה חומשי תורה. שכן תמצא תחלתן ב' בראשית, וסופן ל' לעיני כל ישראל, הרי ל"ב. ורמז זה בפסוק שאחריו הבל הבלים, ה' רמז לחמשה ספרים, ב"ל רמז שלשים ושתים נתיבות, והן תחלת אותיות התורה וסופן.
 עוד יש לאלוד' מלין, והוא כי יש באותיות שניות של כל הפסוק והבן לי, זהו שאמר לו השם יתברך (שם) הנה נתתי לך לב חכם ונבון, וכתוב (שם ה, ט) ויתן אלדיים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאד ורוחב לב כחול אשר על שפת היס. דבר אחר, אותיות בנהו לי, ר"ל הוא הבן הידוע שבנה לי בית להשראת שכינתי, הוא הבן שיושב על כסאי למלוך על בני. ויש לדרוש והבן הה"א בפתח וצירי תחת הבי"ת, זהו שאמר הנביא (ירמיה לא, יט) הבן יקיר לי אפרים, זהו הבן הידוע שעשה לי כבוד.

עולת שלמה למוהר"ר שלמה בדיחי זצ"ל

אליכט תלמידי ת"ת 'צטרת חייט' היקריט, וכל שאר תש"ר הצדיקים!
 גדולים ונצפים ימי חז הסוכות אכר אנו בהט שרונים,
 צ"כ תנו לפכט לפשקיע ימים אלו לצליה פתורה בקדושה ופיראה, כרצון אפינו
 בארמונים, והוא אמצונו יופן אליכט פרחמי' הכפ"ט.

לומדים
בשמחה עם
יחס אישי
ואוהב

בדרכיהם אתהלך...

ושמחת בחגך והיית אך שמח

"רבי ליפא שוואגר, סוחר הספרים והביבליוגרף המפורסם בכל קצוי תבל", כפי שכותבים עליו במקומות הרבה וכו'. שעמד על כך שאי שם בגולת תימן הרחוקה, נמצאים אוצרות עצומים של כתבי יד, שיד סוחר וחוקר לא שזפתם עד הנה, מיד נפלה ההחלטה של רבי ליפא ולא היה עוד ספק בליבו: הוא יסע לתימן! וכו' לא חלפו ימים מרובים עדי דרכו רגליו על אדמת תימן הרחוקה וכו'. אחרי שלשה שבועות של נדודים על גבי חמור השומם, דרכו רגליו של רבי ליפא בשערי צנעא הבירה וכו'.

ערב חג הסוכות בשעות הבוקר, הגיע רבי ליפא לבית חבשוש. לסוכה של משפחת חבשוש היה גג בנוי, ובסוכות פתחו אותו וכיסו בסכך. היתה זו סוכה משפחתית ענקית, לפי שמנו בני משפחת חבשוש חמישה אחים וכמה אחיות. ומלבד הסוכה המשפחתית הגדולה, היתה לכל אחד מבני המשפחה גם סוכה נפרדת. בסעודת החג מתאספים היו כולם בסוכה הגדולה.

נוהגים היו בני תימן לסכך את הסוכה בנסרים, מפני הקור הנורא. שאם לא היתה הסוכה מסוככת בנסרים, לא ניתן היה לשבת בה. על הנסרים מניחים היו סכך. משראה רבי ליפא, חשש שמא פסולה הסוכה ואינו יכול להתארח כאן.

באותה שעה נמצא בבית משפחת חבשוש, הרב הראשי ליהודי תימן מארי יחיא יצחק הלוי זצ"ל. פנה לרבי ליפא, נתן בידו ספר ואמר: רבי חכם, קח ספר זה, עיין בו, ואם תמצא שהסוכה כשרה, תבוא. ואם לא, עיין רבי ליפא בספר ואמר: ברוכים תהיו לה', התימנים. אכן כשרה הסוכה.

אפס, למרות רצונו לא עלה בידו לבוא ולהתארח בבית חבשוש כי אם בחג שמיני עצרת. ומנהג היה בבית חבשוש, שבשמיני עצרת מגיעה המשפחה כולה, איש לא נעדר. ואכן הגיעו כולם, וגם הרב ועוד כמה נכבדים. לפני הסעודה, הגישו כנהוג אצל יהודי תימן "ג'עלה", תקרובת. לרבי ליפא הגישו בכלים מיוחדים, אלא שהוא אמר: "אינני רוצה להיות יוצא דופן, רצוני להיות כמו כולם".

היו יושבים בסעודות החג ושמים הרבה, וקשר עז של ידידות ורעות וחובה נרקם בין רבי ליפא ובין הרב, והיו מחליפים ביניהם חידודין של תורה ודברי צחות. מניה וביה מזג מארי יחיא לרבי ליפא מגביע היין אשר לו. ויין של תימן אין בו תערובת, הוא תוצרת בית וכוחו גדול וחזק. נתלהב רבי ליפא מטעמו והזמין על אתר כמה בקבוקים לקחתם עמו בשובו לביתו.

זכה בהגרלת הפרס הגדול
שופר גדול
במבצע
אוספים זכויות
התלמיד הנעלה

ישי
אגסי
ניי
יהא
רעוא
שיעלה
מעלה
בתורה
וביראה,
אכיד.

משהיו מטיבים ליבם ביין כדרך שהחסידים עושים בשמחת תורה, ומשעלה לפני רבי ליפא זכר מה שהיו עושים עכשיו חביריו בקלוזים שלהם אי שם באירופה הרחוקה, נענה ואמר: "הן שמחת תורה היום, בבית הכנסת רוקדים עם ספרי תורה, הבה נרקוד פה בינינו לבין עצמנו". שאלו הרב: איך כבודו בריקודים? השיבו רבי ליפא שהיה בגילופין, כי כוחו יפה וכו' אי אפשר להתחרות עמו... אמר הרב: תראה אנחנו פה יש לנו שיטת ריקודים אחרת. לא כדאי.... אבל משנתעקש רבי ליפא, נענה לו הרב.

וזאת לדעת, כי בתימן ידעו הרבנים פרק בריקוד. ומנהג היה שם, שלאחר החופה מרקד הרב בכבודו לפני החתן והכלה. היו הרב ורבי ליפא מרקדים זה כנגד זה, לקול מצהלות המסובים. וריקודם של בני תימן, ריקוד קצבי הוא, ולא היה רבי ליפא מורגל בכך... עד שהודה בפה מלא כי מארי יחיא מיטיב לרקוד הימנו... וכך היו שותים ושמים, עד שלאחר ברכת המזון שכב רבי ליפא לישון ולפכח יינו בבית חבשוש. ובאותו שמחת תורה, טעמה צנעא קצת מטעמה של שמחת תורה חסידית...

רושמו של הביקור היה עז כל כך, עד ששמעו של חכם אליעזר הגיע לאזניו של האימאם, מושל תימן. רבי ליפא מצדו מעוניין היה ביצירת קשר עמו, כדי שיוכל לפעול ולנוע בתימן ללא חשש, וכן סודר באמצעות מארי יחיא יצחק הלוי, כי החכם היהודי האורח יגיע לביקור מלכותי.

בדרך כלל היה האימאם חשדני מאד כלפי האורחים שהגיעו מחוץ לארצו, כיון שאלו היו חילוניים על פי הרוב, והאימאם ראה בהם סכנה ליציבות שלטונו. דווקא אישיותו של רבי ליפא האדוק, עטור הזקן והפאות ונעים ההליכות, השאירה עליו רושם כביר. הוא האציל ברכתו לרבי ליפא כי ימשיך בקיום מצוותיו. (איש ימיני ח"ג עמ' תשי"ח ויעו"ש בהערותיו על המעשה שיש דברים לא כ"כ מדויקים. ואנו העלנוהו כפי שהוא, דלאו נפקא מינה לתוכן המעשה)

מנהגינו להוסיף בהדסים מלבד שלושת בדי ההדס ואפילו הדס שוטה

כתב מוהר"ר חיים כסאר זצ"ל בשו"ת החיים והשלום (ס' קצ"ה): שאל השואל, על מה סמכו להוסיף הדס שוטה נוסף על המשולש שבולוב. תשובה: לעניין הדס שוטה, למי שנוהגין להוסיף, זיל בתר טעמא הואיל ונוי מצוה הוא בכל גוונא מותר להוסיף, אפילו הדס שוטה, דמשו"ה כתב הרמב"ם ז"ל בפ"ז מהלכות לולב וז"ל, ואם רצה להוסיף בהדס, בסתם, לכלול אפילו הדס שאינו משולש, ואפילו הדס שוטה דפסולין ללולב, וכך היא סברת רוב הגאונים ז"ל, ולא דמי לצפצפא, דצפצפא לאו מינא דערבא היא, משא"כ הדס שוטה דמינא דהדס הוא, לפיכך לא תיקשי ע"ז יותר מדאי, ועוד פוק חזי מאי עמא דבר, ולענין מה ששאלת ע"ד הכ"מ ז"ל והוקשה לך, עיין בחיבורי שם טוב מה שהערתי ע"ז, ותרוה צמאונך. עכ"ל.

וכן כתב מוהר"ר עזריה בסיס זצ"ל בשו"ת אבי עזרי חלק ב' בתוך תשובתו בסימן ק"א בזה"ל: ומנהגינו להוסיף בהדס אפילו שוטה. וכן כתב מהרי"ן וכו'. עכ"ל.

וז"ל מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א בשע"ה סי' קי"ז הט"ו: מנהגינו פשוט להוסיף לנוי מצוה סביב שלושת בדי ההדס הכשר, הרבה בדי הדס שוטה, דהיינו שאינו משולש, ונכון הדבר (ויש מדקדקים שיהיו ס"ח בדים כמניין לול"ב). ונראה לי דמי שאפשר לו מצוה מן המובחר שתהיה תוספת זו גם כן בהדסים כשרים. ואין בזה חשש כלל משום כל תוסף, כי גם הדס שוטה הוא מין הדס, שהרי הם גדלים יחד בענף אחד. עכ"ל.

אלא משפחות הפתח יהי שתכלו לקיים את חט שמחתינו בקולו של אלהים
את השיות בשמחה ובלולב כפולנו ותפיק. ונצפה כולנו לביאת אולאנו
לחול את חטנו בסיף קשינו ותפארתינו אכיד.

**מהליכות
אבותינו**

מחובת האנשים והנשים להתנאות לכבוד הימים טובים, אך יש לזיזור לא להתראות בהם בפני הגוים

מובא בגמרא (ברכות ז:) אמר ר' יצחק אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, שנאמר (תהלים י. ה) יחילו דרכיו בכל עת. ולא עוד אלא שזוכה בדין, שנאמר (תהלים י. ה) מרום משפטיך מנגדו. ולא עוד אלא שרואה בצריו, שנאמר (תהלים י. ה) כל צורריו יפיח בהם. עכ"ל.

וכתב מוהר"ר עמרם קרח זצ"ל בחיבורו 'סערת תימן' (עמ' קכ"א) בזה"ל: מימות בתי דינים הראשונים נהגו, שהאב"ד ואחד מחברי בית דינו, הולכים בשבת ראשונה שנכנס בה ניסן או תשרי, לכל בתי כנסיות בעת הקריאה בס"ת, ובידם אגרת שלומים וברכת החג לכל הקהל. ומורים להם את הדרך ילכו בה כל ימות החג, ומזרזים אותם לשמח את העניים לפקוח עין עליהם כל אחד כפי מסת ידו ודורשים להם מענין החג והמצוות התלויות בו. ומזהירים אותם שלא יראו בחוצות אנשים או נשים במלבושים חשובים ותכשיטין, כי בזה מעלים קנאת הצורך וגורמים צרה ונוק לעצמם ולכל הקהל, וחותרים בברכה ושלוש לכל ישראל. עכ"ל.

קיבלו תעודת הצטיינות והערכה ואף שי צנוע ונעלה, על תפילתם הזכה בכל זמן אלול (כיתות ג' - ח'), התלמידים הנעלים אלעזר שמחי, שלמה ססה וישי לוי ני"ו. יהא רעוא שתקובל תפילתם לפי שוכן מעלה

שמחה של מצוה...

אהבה ואחווה...

תלמידי ביתה אי סיימו את פרשת בראשית בידיעה ושניון על פה

משחקים יחדיו בהפסקה

מתלמידי הגנים, בתפילה...

התלמיד הנעים ינון טויל ני"ו שינון... ושינון... בעל פה צבר אלפי נקודות ורכש אופניים

אם אני כאן - הכל כאן. ואם אין אני כאן - אין הכל כאן

אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמח שמחת בית השאובה אמר: "אם אני כאן - הכל כאן. ואם אין אני כאן - אין הכל כאן". הוא היה אומר: "למקום שאני אהב - שם רגלי מוליכות אותי אם תבוא אל ביתי - אני אבוא אל ביתך". והנה כתוב בפרשת אחרי מות דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אני ה' אלדיכם". אני הוא שאמרתני בסיני אנכי ה' אלדיך, וקבלתם מלכותי. מעתה קבלו גזרתי כי אני דיין להפרע על העוונות, ואני ה' אלדיכם לשלם שכר". וזהו שאמר הלל: "אם אני כאן". כלומר אם האני ה' אלדיכם יש כאן אז "כאן". כלומר "יש כאן".

ועוד כשרבן יוחנן בן זכאי בדרך לתלמידיו יהי רצון שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם אמרו לו רבנן עד כאן ותו לא. אמר להם שאם יאמר האדם הרניני בחדרי חדרים מי יראני שהקב"ה מלא כל הארץ כבודו שנאמר אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה', וזהו שאמר הלל כנגד השכינה כלומר יש כאן. וגם אני מבאר אם אני כאן הכל כאן שאמר הלל: "משל למה הדבר דומה, לדלת סגורה ולא יכולים לפתוח אותה, אלא עשרות אנשים. והנה כל אחד מבני המדינה אומר: "לא איכפת לי יפתחו אותה אחרים" ונמצא שלא בא אף אחד לפתוח והדלת נשארה סגורה. ולכן על כל אדם לחשוב שאם אני כאן הכל כאן ואם אין אני כאן אין הכל כאן.

תולדות הרשב"ז ח"א עמ' קע"ח למוהר"ר סעדיה חוזה זצ"ל

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב חיים בן שלמה משרקי זצ"ל נולד בשנת ה'תרנ"ד, למד תורה בישיבת מהרי"ץ בצנעא, וגם עסק בחכמת הנסתר. מונה לתפקיד גזבר הקהילה היהודית בצנעא בשנת תרס"ט, ובשנת תרצ"ב נבחר להיות סגן הרב הראשי. עסק בגמילות חסדים, וטרח מאוד באיסוף כספי צדקה על מנת לממן את הפעילות לעניים, ואף סייע בענייני רפואה בהתנדבות. נפטר בצנעא באלול תש"ז.

התודה...

כל האנשים והנשים החשובים, אשר נתנו מהונם צדקה לכפר על נפשותם, למען תעוקות של בית רבן. תעמוד להם זכות תפילתן ותורתן של תש"ב"ר אשר משגרת ומקרעת רקיעים ואנירים לבטל כל גזרות קשות ורעות מעליהן ולתת להם את

הברכה...

מאלהא דשמיא די ברא שמיא וארעא, וימלא כל משאלות לבם לטובה ולברכה, בכל השנה החדשה הבאה עלינו לטובה ובכל שנה ושנה, אכ"י.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או רמיל: e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

מחזה מרומם ומרגש התקיים ע"י הנהלת התלמוד תורה בערב יום כיפור

כאשר תלמידי התלמוד תורה והוריהם השכימו לאמירת אשמורות בבית הכנסת פעולת צדיק באלעד ת"ו, כאשר אליהם נוספו מתפללי בית הכנסת ועוד רבים אחרים. קידשו ורוממו את המעמד בהשתתפות, מרן נשיא המוסדות

הגאון הגדול רבי יצחק רצאבי שליט"א שאף נשא דברי התעוררות בתום התפילה, ובנו רב קהילת פעולת צדיק באלעד הרה"ג משה רצאבי שליט"א

מרן הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א ובנו הרה"ג משה רצאבי שליט"א רב ק"ק פעולת צדיק אלעד

מרן בדרשתו

בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות (רבדים טז, טז)

הכתוב קראן שלושה "חגים" שיום בשמותן. אבל במספר הימים אינם שוים, חג המצות שבעה ימים, חג השבועות יום אחד, וחג הסוכות שמונה ימים. אפשר לומר לפי מה שכתוב משפטי ה' אמת צדקו יחדיו. שזמן חג המצות ראוי לחרישה, ולפיכך צותה תורה ביום הראשון שבתון וביום השביעי שבתון, ואחרי כן נשאר זמן לחרוש. אבל חג השבועות בא בזמן הקציר והבכורים, ובני אדם טרודים בעסקיהם, וגם כן צריכים לשמור על התבואה שיש בגרנות ועל הפירות שבעצים ועל הירקות וכו', ולכן צותה תורה רק לשבות בחג השבועות יום אחד בלבד. אבל בחג הסוכות שנקרא חג האסיף, שכבר האוצרות מלאים כל טוב ואין שום עבודה לפני בני אדם, לפיכך נתוסף יום אחד, שנאמר ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון:

עדות ביהוסף למהר"ר יוסף יצחק הלוי זצ"ל

ניתן להקדיש את העלון

להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.

לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022.